

Sygn. akt I C 57/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Studzińska

Protokolant: Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko Skarbowi Państwa – Z.

o zapłatę 15 000 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda K. S. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Z. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód K. S. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa – Z. kwoty 10 000 zł za brak kompletnego wyposażenia celi oraz kwoty 5 000 zł za wyrządzone szkody wobec przebywania w celi mieszkalnej z osadzonym, który palił papierosy.

W uzasadnieniu podał, że domaga się zadośćuczynienia w kwocie 10 000 zł za poniesione szkody i szykanowanie związane z brakiem w celi szuflady podłóżkowej. Wskazał, że w celi panuje wilgoć i zmuszony jest trzymać swoją odzież w torbie turystycznej bezpośrednio na podłodze.

Powód dochodzi również kwoty 5 000 zł za szkody moralne i utratę zdrowia wskutek osadzenia przez kilka tygodni ze współosadzonym - M. S., który palił papierosy, a on sam jest osobą niepalącą.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że kwestie związane z warunkami bytowymi osób osadzonych w zakładach karnych określa Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Wskazała, że sprzęt określony jako szuflada wysuwana (pojemnik podłóżkowy) nie stanowi obligatoryjnego wyposażenia celi, a jedynie może znajdować się w celi na prośbę osadzonego. Podniosła, że powód nie składał prośby o umożliwienie mu korzystania z przedmiotowego pojemnika. Podkreśliła, że powód, jako osoba osadzona nie może w celi przetrzymywać swoich rzeczy osobistych, które winien przekazać na czas osadzenia do magazynu. Ponadto podała, że stan techniczny celi mieszkalnej często zależy od samych osadzonych. Wentylacja celi jest prawidłowa i w pełni sprawna, natomiast zużyte są powłoki malarskie ścian i celi jest przeznaczona

do ponownego malowania w roku 2015. Nadto wszystkie usterki techniczne są naprawiane w celach mieszkalnych na bieżąco po ich zgłoszeniu przez osadzonych.

Podana, że w Z. nie ma wydzielonych cel dla osadzonych palących, wszystkie cele są dla osób niepalących, jednakże Dyrekcja Z. wyraża zgodę na ustanowienie celi lub cel dla palących w miarę potrzeb osadzonych i wówczas w takich celach umieszcza się tylko i wyłącznie osoby używające wyrobów tytoniowych. Powód przebywał w celi ze współosadzonym M. S. przez okres sześciu tygodni. Podana, że wychowawca powoda złożył na okoliczność zarzutów powoda notatkę służbową, w której stwierdza, że powód w czasie osadzenia w celi nr (...) nie zgłaszał żadnych uwag, ani też zastrzeżeń do warunków osadzenia. Podkreśliła, że nie ma odnotowanej żadnej interwencji powoda kwestionującej osadzenie w celi z osobą palącą. Podniosła, że powód nie wskazał związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym działaniem lub zaniechaniem strony pozwanej, a szkodą na jego osobie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. S. odbywa karę pozbawienia wolności w Z.

/bezsporne/

Powód przebywał w Z. na Oddziale (...) w okresie 18 listopada 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. Natomiast współosadzony M. S. przebywał razem z powodem w celi nr (...) w okresie od 18 grudnia 2013 r. do 30 stycznia 2014 r., przy czym M. S. w czasie pobytu w Z. nie składał żadnych pisemnych oświadczeń o używaniu bądź też zaprzestaniu używania wyrobów tytoniowych.

/ **dowód** : przeglądarka historii rozmieszczenia, k. 69 – 70; pismo z 16.06.2015 r., k. 90/

Przebywając w Z. powód złożył oświadczenie, że jest osobą palącą.

Powód nie zgłaszał wychowawcy uwag, ani zastrzeżeń odnośnie przebywania w celi mieszkalnej nr (...).

/**dowód** : oświadczenie powoda, k. 70; notatka służbowa z 13.03.2015 r., k. 71/

Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej we W. zawarł w dniu 30 czerwca 2014 r. z (...) w W. porozumienie (...) dotyczące zamówienia na dostosowanie istniejących łóżek wyposażając je w skrzynie, barierki, drabinki oraz doposażenie łóżek w barierki, drabinki oraz wkład surowy.

Z. dokonał zamówienia na zakup kompletów łóżek wraz z drabinkami i szufladami, a nadto na doposażenie istniejących łóżek w skrzynie, drabinki, barierki.

/**dowód**: porozumienie z 30.06.2014 r., k. 20 – 24; faktura VAT z 18.03.2013 r., k. 25; faktura VAT z 24.06.2013 r., k. 26; faktura VAT 29.12.2014 r., k. 27; faktura VAT z 30.01.2015 r., k.28/

Sąd zważył, co następuje:

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobrami osobistymi człowiek są w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają one pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Przepis ten ma charakter szczególny, bowiem jest w nim zawarta jedynie ogólna zasada, że dobra osobiste wymienione w nim przykładowo, pozostają pod ochroną prawa cywilnego, niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Nie wskazuje on natomiast środków ochrony, a więc sankcji przewidzianych na wypadek ich naruszenia. Te zostały wymienione, ale również niewyczerpująco w przepisie art. 24 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone

cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Podkreślić należy, że zakres wyposażenia cel mieszkalnych osadzonych oraz normy wyposażenia i sprzęt kwaterunkowy określa szczegółowo załącznik nr (...) do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. 2014. 200). Zgodnie z powyższym rozporządzeniem sprzęt określony przez powoda jako szuflada wysuwana (pojemnik podłóżkowy) nie stanowi obligatoryjnego wyposażenia celi, a jedynie może znajdować się w celi na prośbę osadzonego, na co wyraźnie wskazuje określenie w uwagach „wg potrzeb”.

Zatem, skoro szuflada wysuwana (pojemnik podłóżkowy) nie stanowiła obligatoryjnego wyposażenia celi nie sposób uznać, by strona pozwana naruszyła przepisy dotyczące warunków bytowych powoda, jako osoby osadzonej.

Na marginesie wskazać wypada, że szuflada wysuwana została przyznana do celi powoda po otrzymaniu przez Z.stosownych środków na ten cel i po wykonaniu zawartego przez jednostkę penitencjarną porozumienia (...)

Odnosząc się do drugiego zarzutu powoda, a mianowicie, że przez okres kilku tygodni przebywał w jednej celi z osobą palącą, tj. współosadzonym M. S., również nie sposób uznać, aby po stronie pozwanej występowało działanie celowe niezgodne z przepisami obowiązującego prawa. Wskazać bowiem należy, że powód zeznając w charakterze strony w dniu 13 maja 2015 r. przyznał, że jest osobą niepalącą, zaś w toku procesu strona pozwana przedłożyła oświadczenie powoda, z którego jednoznacznie wynika, że powód jest osobą palącą papierosy.

W ocenie Sądu, nie sposób uznać twierdzeń powoda za wiarygodne, gdyż są one zasadniczo zmienne i wyjątkowo niekonsekwentne, bowiem raz twierdzi on, że jest osobą palącą, po czym na rozprawie w dniu 13 maja 2015 r. zeznaje, że nigdy nie palił papierosów.

Wobec powyższego działania strony pozwanej poprzez osadzenie powoda z osobą palącą nie można uznać za działanie bezprawne i naruszające obowiązujące przepisy.

O tym, czy w konkretnym przypadku można mówić o naruszeniu dobra osobistego, nie mogą decydować subiektywne odczucia powoda, jako osoby uważającej się za pokrzywdzoną, lecz decydujące znaczenie ma to, jaką reakcją naruszenie to wywołało w społeczeństwie. Z art. 24 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności działania ujmowana jest w prawie cywilnym szeroko. Przyjmuje się, że bezprawnym jest każde działanie sprzeczne z normami prawnymi, z porządkiem prawnym oraz z zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z treścią art. 448 k.c. **w** razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że brak jest podstaw do stwierdzenia, aby po stronie pozwanej wystąpiło działanie celowe i niezgodne z przepisami obowiązującego prawa, a zmierzające do naruszenia dóbr osobistych powoda. Zatem zadośćuczynienie na podstawie powyższego przepisu nie przysługuje i powództwo należało oddalić.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i § 10 pkt 25 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. ((Dz.U. 2013.490) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z ustanowionego z urzędu.